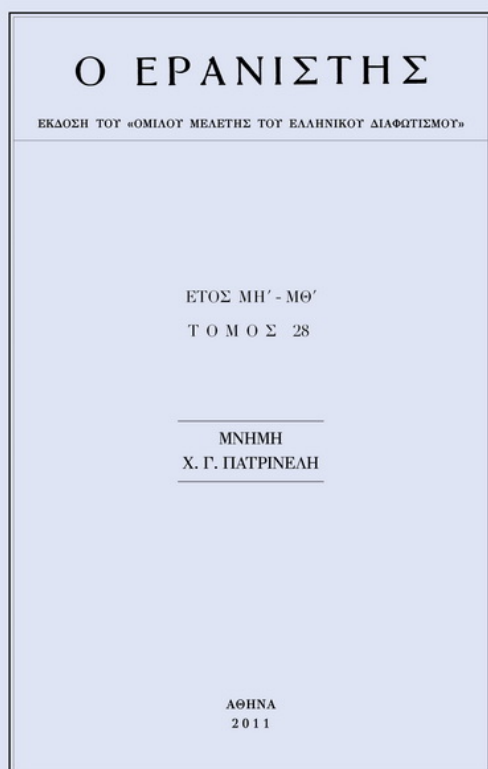

The Gleaner

Vol 28 (2011)

In Memoriam of C. G. Patrinelis

**Σωφρόνιος ο Συρόπουλος. Τα χρονικά όρια της
θητείας του τρίτου μετά την Άλωση πατριάρχη
κατά τη μαρτυρία του Θεόδωρου Αγαλλιανού**

Δημήτρης Γ. Αποστολόπουλος

doi: [10.12681/er.124](https://doi.org/10.12681/er.124)

To cite this article:

Αποστολόπουλος Δ. Γ. (2011). Σωφρόνιος ο Συρόπουλος. Τα χρονικά όρια της θητείας του τρίτου μετά την Άλωση πατριάρχη κατά τη μαρτυρία του Θεόδωρου Αγαλλιανού. *The Gleaner*, 28, 49–63. <https://doi.org/10.12681/er.124>

ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ Ο ΣΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ χρονικά ὅρια τῆς θητείας τοῦ τρίτου μετὰ τὴν Ἀλωση πατριάρχη κατὰ τὴ μαρτυρία τοῦ Θεόδωρου Ἀγαλλιανοῦ

ΟΙ «ΛΟΓΟΙ» ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΑΓΑΛΛΙΑΝΟΥ, τοὺς ὁποίους ὁ Χ. Γ. Πατρινέλης ἀνέσυρε καὶ ἐξέδωσε μὲ τρόπο ὑποδειγματικὸ τὸ 1966, προσέφεραν, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, καὶ τὴν ἀκριβὴ ἡμερομηνία θανάτου τοῦ Ἰσιδώρου, τοῦ δεύτερου μετὰ τὸν Γεννάδιο Σχολάριο πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, καὶ προσδιόρισαν τὴν ἡμερομηνία ἀνόδου τοῦ διαδόχου του.

Ὁ Ἰσιδώρος πέθανε τὴν 31η Μαρτίου τοῦ 1462, γράφει ὁ Ἀγαλλιανός, ὁ ὁποῖος ζεῖ τὰ γεγονότα ἀπὸ κοντὰ στὴν Κωνσταντινούπολη, καὶ τὴν ἐπομένη, τὴν 1η Ἀπριλίου τοῦ ἴδιου ἔτους ἀνῆλθε στὸν πατριαρχικὸ θρόνον ὁ νέος πατριάρχης, μητροπολίτης ὡς τότε Ἡρακλείας.¹

Καθὼς ὁ Ἀγαλλιανός δὲν ἀναφέρει τὸ ὄνομα τοῦ νέου, τοῦ τρίτου μετὰ τὴν Ἀλωση πατριάρχη, καὶ καθὼς οἱ ἐπισκοπικοὶ κατάλογοι τῆς μητροπόλεως Ἡρακλείας ἦταν ἀτελεῖς, τὸ ὄνομα τοῦ τρίτου πατριάρχη παρέμενε ἓνα αἵνιγμα.

Ὁ Πατρινέλης προσπάθησε νὰ ἀναπληρώσει τὴν ἔλλειψη αὐτὴ ἀντλώντας στοιχεῖα ἀπὸ ἄλλες ἔμμεσες πηγές τῆς ἐποχῆς καὶ κατέληξε νὰ ὑποστηρίξει πὼς ὁ ἄδελφος μητροπολίτης Ἡρακλείας ποὺ ἀνῆλθε στὸν πατριαρχικὸ θρόνον ἦταν, πιθανότατα, ὁ Ἰωάσαφ Κόκκας.

Ἐνὰ ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ βάρυναν στὴ συλλογιστικὴ του ἦταν καὶ τὸ γεγονὸς πὼς ἓνα γράμμα ποὺ εἶχε ἐκδώσει ὁ πατριάρχης Σωφρόνιος εἶχε χρονολογία ἐκδοσης Αὐγούστος τοῦ 1464. Μὲ αὐτὸ ὡς δεδομένο, ὅτι δηλαδὴ ὁ Σωφρόνιος ἦταν πατριάρχης τὴ χρονολογία αὐτή, ἔπρεπε νὰ χωρέσουν στὸ διάστημα ἀπὸ τὴν 31η Ἀπριλίου 1462 ὡς τὸν Αὐγούστο τοῦ 1464 ἡ πατριαρχία ἐνὸς ἄλλου πατριάρχη καὶ ἡ δεύτερη ἄνοδος τοῦ

---

1. Χ. Γ. Πατρινέλης, *Ὁ Θεόδωρος Ἀγαλλιανός ταυτιζόμενος πρὸς τὸν Θεοφάνη Μηδείας καὶ οἱ ἀνέκδοτοι Λόγοι του. Μία νέα ἱστορικὴ πηγὴ περὶ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τοὺς πρώτους μετὰ τὴν Ἀλωση χρόνους*, Ἀθήνα 1966, σ. 63· τὸ σχετικὸ χωρίο στοὺς «Λόγους» του στοὺς στ. 986-992.

Γενναδίου στον πατριαρχικό θρόνο. Κατά συνέπεια, ο Πατρινέλης πρότεινε πώς το όνομα του τρίτου πατριάρχη μετά την Άλωση ήταν εκείνο του Ίωάσαφ Κόκκα, τον οποίο διαδέχθηκε για ένα μικρό διάστημα ο Γεννάδιος Σχολάριος και στη συνέχεια ανέλαβε ο Σωφρόνιος, ώστε τον Αύγουστο του 1464, που φέρεται να εξέδωσε ένα πατριαρχικό γράμμα, να βρισκόταν στον πατριαρχικό θρόνο.²

Ότι όμως ο Άγαλλιανός δεν έκανε στους «Λόγους» του, να κατονομάσει δηλαδή ρητά τον διάδοχο του Ίσιδώρου, το έκανε σε ένα νομικό χειρόγραφο που είχε στην κατοχή του: καταχώρισε εκεί τα ονόματα των πρώτων μετά την Άλωση πατριαρχών, δηλώνοντας παράλληλα τον χρόνο που παρέμειναν στον θρόνο και τον τρόπο (άποχώρηση, παραίτηση ή εκδίωξη) με τον οποίο αντικαταστάθηκαν.

Αυτή την πληροφορία φιλοδοξώ να αναδείξω εδώ, δίνοντας έτσι μιαν απάντηση σε ένα ζήτημα που είχε απασχολήσει έντονα τον Χρίστο Πατρινέλη.

II

Το νομικό χειρόγραφο του Άγαλλιανού στο οποίο παραδίδεται ή καταγραφή έχει χαθεί ή λανθάνει κάπου. Πρόσφατα ωστόσο μου δόθηκε η ευκαιρία να υποδείξω πώς από το χειρόγραφο αυτό έχουμε τέσσερα αντίγραφα.³ Τα αναφέρω εδώ συνοπτικά και παραπέμπω για τα στοιχειά που θεμελιώνουν τη σχέση των αντιγράφων με το πρωτότυπο στο πρόσφατο σχετικό δημοσίευσμά μου.

Στο πρώτο μισό του 16ου αιώνα, περί το 1526, έγινε το πρώτο αντίγραφο από κάποιον αταύτιστο ακόμη γραφέα ο οποίος αντέγραψε το σύνολο σχεδόν της ύλης που περιείχε το χειρόγραφο του Άγαλλιανού. Στο δεύτερο μισό του 17ου αιώνα ο Δοσίθεος Ίεροσολύμων αντιγράφει ο ίδιος μερικά τμήματα του χειρογράφου και δίνει εντολή να του αντιγράψουν αρκετά κείμενα που θα τα συμπεριλάβει στη «Νομική Συναγωγή» του. Στο δεύτερο μισό του 18ου αιώνα ο λόγιος φαναριώτης Νικόλαος Καρατζάς αντέγραψε και αυτός κείμενα που τον ενδιέφεραν. Το πρώτο, και πληρέστερο, αντίγραφο κατέληξε στη βιβλιοθήκη της άθωνικής μονής

2. Στο ίδιο, σ. 64-66· βλ. περισσότερα για το θέμα πιο κάτω στο κείμενο.

3. Δ. Γ. Αποστολόπουλος, «Ο “Άρμενόπουλος” του Θεόδωρου Άγαλλιανού. Η εικόνα μις νομικής πηγής που λανθάνει», *Επετηρίς του Κέντρου Ερευνας της Ιστορίας του Ελληνικού Δικαίου* [της Ακαδημίας Αθηνών] 43 (2011), 175-191.

Ἰβήρων⁴ τὸ δεύτερο στὴ Βιβλιοθήκη τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας⁵ τὸ τρίτο στὴν Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη στὴν Ἀθήνα⁶ καὶ τὸ τέταρτο στὴ βιβλιοθήκη τοῦ Τομέα Νεοτέρων Χρόνων τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων.⁷

Κατὰ συνέπεια ἂν καὶ δὲν ἔχουμε σήμερα τὸ σῶμα τοῦ χειρογράφου τοῦ Ἀγαλλιανοῦ, ἔχουμε τὴν εἰκόνα του καθὼς σώζονται ἀντίγραφά του. Σὲ τρία μάλιστα ἀπὸ τὰ τέσσερα σωζόμενα ἀντίγραφα παραδίδεται, ὅπως θὰ διαπιστώσουμε, καὶ ἡ καταγραφή ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει.

III

Τὸ χειρόγραφο ποὺ σήμερα λανθάνει, τὸ ἀπέκτησε ὁ Ἀγαλλιανός, ὅπως ἐσωτερικὰ τεκμήρια μᾶς πείθουν, πρὶν ἀπὸ τὴν Ἄλωση. Στὴ νομικὴ ὕλη ποὺ ἤδη περιεῖχε, ἔγραψε μὲ τὸ χέρι του διάφορα σημειώματα, καὶ πρὶν καὶ μετὰ τὰ δραματικὰ γεγονότα τοῦ 1453, καὶ ἀκόμα θέλησε νὰ τὸ ἐμπλουτίσει μὲ νέα κείμενα.⁸

4. Τὸ χειρόγραφο, μὲ τὸν ἀρ. 286, ἔχει περιγραφεῖ δύο φορές ἀπὸ τὸν Σπυρίδωνα Λάμπρο, *Κατάλογος τῶν ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐλληνικῶν κωδίκων*, τ. 2, Καίμπριτζ 1900, σ. 71-73 καὶ πρόσφατα δημοσιεύτηκε μιὰ περισσότερο ἀναλυτικὴ περιγραφή τῶν περιεχομένων του ἀπὸ μέλη τῆς ὁμάδας τοῦ προγράμματος γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ βυζαντινοῦ δικαίου τῆς Φραγκοῦρτης, Ludwig Burgmann, Marie Theres Fögen, Andreas Schminck, Dieter Simon, *Repertorium der Handschriften des byzantinischen Rechts, Teil I, Die Handschriften des weltlichen Rechts* (Nr. 1-27), Φραγκοῦρτη 1995, σ. 33-37.

5. Πρόκειται γιὰ τὸ χειρόγραφο μὲ τὸν ἀρ. 74. Ἐχει περιγραφεῖ ἀπὸ τὸν C. Litzica, *Catalogul manuscriptelor grecești*, Βουκουρέστι 1909, ἀρ. 663 (74), σ. 389-392.

6. Τὸ χειρόγραφο γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ λόγος εἶναι τὸ ἀρ. 2 τοῦ Μετοχίου Παναγίου Τάφου. Ὁ Ἀθ. Παπαδόπουλος-Κεραμεύς, *Ιεροσολυμιτικὴ Βιβλιοθήκη*, τ. 4, Πετροῦπολη 1899, σ. 2-7, ἔδωσε μιὰ «κατ' ἐκλογὴν» περιγραφή τῶν περιεχομένων τοῦ χειρογράφου· βλ. ὅμως περισσότερα στοιχεῖα γιὰ τὰ περιεχόμενα τοῦ χειρογράφου Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος – Π. Δ. Μιχαηλάρης, *Ἡ Νομικὴ Συναγωγή τοῦ Δοσιθέου. Μία πηγὴ καὶ ἓνα τεκμήριο*, Α', Ἀθήνα 1987, σ. 59-442.

7. Πρόκειται γιὰ τὸ περίφημο «Χειρόγραφο Γ» ποὺ βρίσκεται σήμερα στὸ Σπουδαστήριό τῆς Ἱστορίας τῶν Νεοτέρων Χρόνων τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων. Γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ χειρογράφου βλ. Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος – Π. Δ. Μιχαηλάρης – Μάχη Παῖζη, «Ἐνα περιώνυμο νομικὸ χειρόγραφο ποὺ ἐλάνθανε: τὸ “Χειρόγραφο Γ, τοῦ Γερασίμου Ἀργολίδος”». Ἐνας ἄγνωστος κώδικας τοῦ Νικολάου Καρατζᾶ», *Ἑλληνικά* 45 (1995), 85-109.

8. Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος, «Ὁ “Ἀρμενόπουλος” τοῦ Θεόδωρου Ἀγαλλιανοῦ...», ὁ.π., σ. 176-177.

Ἀνάμεσα στὰ κείμενα ποὺ πιθανότατα ὑπῆρχαν στὸ χειρόγραφο τὸ ὁποῖο ἀπέκτησε ὁ Ἀγαλλιανὸς ἦταν καὶ ἓνας κατάλογος τῶν πατριαρχευσάντων στὸν θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως –κατάλογο ἀνάμεσα σὲ παρόμοιους (βασιλεῖς Ἰουδαίων, Ρωμαίων, Βυζαντινῶν) ποὺ συχνὰ συναντοῦμε σὲ χειρόγραφα τὰ ὁποῖα περιέχουν νομικὴ ὕλη.

Αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἐνόητα, γιὰ τὴν ὁποία δὲν μπορούμε νὰ γνωρίζουμε ὡς ποιοὶ ὄνομα πατριάρχη ἦταν ἐνημερωμένη, ὁ Ἀγαλλιανὸς ἔκρινε σκόπιμο, κάποια στιγμή, νὰ τὴ συμπληρώσει προσθέτοντας ὅσα ὀνόματα τυχὸν ἔλειπαν ἀπὸ τὴ βυζαντινὴ ἐποχὴ ἀλλὰ καὶ καταγράφοντας τὰ ὀνόματα τῶν πρώτων μετὰ τὴν Ἀλωση πατριαρχῶν.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἀφοῦ ἀναφερθοῦν τὰ σχετικὰ γιὰ τὸν Γεννάδιο Σχολάριο καὶ τὸν Ἰσίδωρο, διαβάζουμε τὰ ἀκόλουθα ποὺ σχετίζονται μὲ τὸν Σωφρόνιο:

*γ^{ος} Σωφρόνιος ὁ Συρόπουλος· χρόνον α' ἤμισυ, καὶ ἐξεβλήθη.*⁹

Κατὰ τὸν Ἀγαλλιανὸ λοιπὸν, τρίτος πατριάρχης μετὰ τὴν Ἀλωση ἦταν ὁ Σωφρόνιος, παρέμεινε στὸ Πατριαρχεῖο ἐνάμιση χρόνο καὶ δὲν παραιτήθηκε, ὅπως σημειώνει ὅτι συνέβη μὲ τὸν Γεννάδιο Σχολάριο, οὔτε ἡ ἀποχώρησή του ὀφείλεται σὲ θάνατο, ὅπως συνέβη μὲ τὸν Ἰσίδωρο, ἀλλὰ ἀναγκάστηκε νὰ ἀποχωρήσει, «ἐξεβλήθη», ὕστερα ἀπὸ ἀπόφαση τῆς συνόδου ἢ πιθανότατα μὲ παρέμβαση τῆς κοσμικῆς ἀρχῆς.

Ἄν λοιπὸν ὁ τρίτος μετὰ τὴν Ἀλωση πατριάρχης ἀνέβηκε στὸν πατριαρχικὸ θρόνο τὴν 1η Ἀπριλίου 1462, σύμφωνα μὲ ὅσα ὁ Ἀγαλλιανὸς ἀναφέρει στοὺς «Λόγους» του, ἡ θητεία του ἔληξε καὶ μάλιστα βίαια, ὅπως ἀφήνει νὰ ἐννοήσουμε τὸ ρῆμα «ἐξεβλήθη» ποὺ χρησιμοποιοεῖ, στὰ τέλη Σεπτεμβρίου τοῦ 1463, ἂν πάρουμε κατὰ γράμμα τὰ χρονικὰ ὅρια ποὺ θέτει, ἢ περὶ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου, ἂν θεωρήσουμε πὺς ὁ Ἀγαλλιανὸς δὲν ὑπολογίζει μέχρις ἡμέρας καὶ στρογγυλεῖ τὸ χρονικὸ διάστημα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴ μαρτυρία τοῦ Ἀγαλλιανοῦ ὅτι ὁ τρίτος πατριάρχης ἦταν ὁ ὡς τότε μητροπολίτης Ἡρακλείας, θέμα ποὺ παρέμενε σὲ ἐκκρεμότητα στὰ χρόνια τοῦ Πατρινέλη, στὰ νεότερα χρόνια ἐντοπίστηκε μιὰ πληροφορία ἢ ὁποία ἦρθε νὰ ἐπιβεβαιώσει ὅσα εἶχε ἀναφέρει ὁ Ἀγαλλιανός: σὲ σημείωμα ποὺ παραδίδει ἓνα χειρόγραφο τὸ ὁποῖο βρίσκεται

9. Ἡ ἀναγραφὴ εἶναι ταυτόσημη καὶ στὰ τρία χειρόγραφα ποὺ τὴν παραδίδουν: Ἰβήρων 286, φ. 175^ν, Ρουμ. Ἀκαδ. 74, φ. 162^ν καὶ Τομέα Νεοτέρων Χρόνων Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων Κ[ουρίλας] 3, φ. 322^ν.

στην αυστριακή Έθνική Βιβλιοθήκη στη Βιέννη, αναφέρεται ο Σωφρόνιος ως πατριάρχης και ως μητροπολίτης Ήρακλείας.¹⁰

IV

Τὸ ἐπόμενο ζητούμενο εἶναι νὰ ἐπεξεργαστοῦμε περαιτέρω τὴν πληροφορία ποὺ δίνει ὁ Ἀγαλλιανὸς γιὰ τὴ διαδοχὴ τῶν πατριαρχῶν. Γιὰ παράδειγμα, νὰ θέσουμε τὸ ἐρώτημα μήπως στὸ χειρόγραφό του καταχωρίζε ἕνα ἕνα τὰ ὀνόματα, καί, ὅταν τελείωνε ἡ θητεία κάθε πατριάρχη, σημείωνε δίπλα τὴ χρονικὴ διάρκειά ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπο ποὺ ἀποχώρησε· ἢ ἔκανε, κάποια στιγμή, μιὰ συγκεντρωτικὴ ἐγγραφή. Ὑποστηρίζω τὴ δεύτερη ἐκδοχὴ γιὰ τοὺς ἀκόλουθους λόγους.

Δὲν ἔχουμε βέβαια στὰ χέρια μας τὸ αὐθεντικὸ χειρόγραφο ὥστε ἀπὸ παλαιογραφικὲς καὶ κωδικολογικὲς παρατηρήσεις νὰ ἀντλήσουμε κάποια στοιχεῖα, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ διευκρίνιση ποὺ ὑπάρχει σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ χειρόγραφα τὰ ὁποῖα παραδίδουν τὴν καταγραφή τοῦ Ἀγαλλιανοῦ μποροῦμε, ἀφοῦ ἐκτιμήσουμε ὡς ποιοὶ ὄνομα πατριάρχη ἐπεκτάθηκε ἡ καταγραφή του, νὰ δώσουμε καὶ ἀπάντηση στὸ ζήτημα ποὺ θέσαμε.

Τὸ χειρόγραφο ποὺ ὑπονοῶ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ δημιούργησε ὁ λόγιος φαναριώτης Νικόλαος Καρατζᾶς στὸ δεύτερο μισό τοῦ 18ου αἰῶνα, ἀντιγράφοντας τὸ χειρόγραφο τοῦ Ἀγαλλιανοῦ, τὸ ὁποῖο βρισκόταν ἀκόμα τότε στὴ βιβλιοθήκη τῆς μητροπόλεως Ήρακλείας.

Στὸ ἀντίγραφο λοιπὸν τοῦ Καρατζᾶ, ἀφοῦ ὁ ἴδιος κατέγραψε καὶ τὸ τέταρτο ὄνομα τῶν μετὰ τὴν Ἄλωση πατριαρχῶν, σημείωσε: «(ἔως ὧδε ὁ κατὰλογος)». Στὴ συνέχεια ὁμοῦς ἀντέγραψε καὶ ἄλλα ὀνόματα πατριαρχῶν, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ἐκεῖνο τοῦ «Μαξίμου Μανασῆ», δηλαδή τοῦ πατριάρχη Μαξίμου Δ΄, ἡ θητεία τοῦ ὁποῖου ἄρχισε στὶς ἀρχὲς τοῦ 1491 καὶ ὀλοκληρώθηκε στὶς ἀρχὲς τοῦ 1497, ἀρκετὰ δηλαδή χρόνια

10. Βλ. H. Hunger, *Katalog der griechischen Handschriften der Österreichischen Nationalbibliothek. IV, Supplementum Graecum*, Βιέννη 1994, σ. 246: πρόκειται γιὰ τὸ χειρόγραφο Suppl. gr. 145 καὶ τὸ σημεῖωμα ποὺ παραδίδεται στὸ κάτω τμήμα τοῦ φ. 3'. Οἱ πρῶτοι, ὅσο γνωρίζω, ποὺ ἀξιοποίησαν τὴν πληροφορία ἦταν οἱ συντάκτες τοῦ *Prosopographisches Lexikon der Palaiologenzeit. Addenda zu Faszikel 1-12*, Βιέννη 1995, ἀρ. 93710a ἐνῶ ἡ Marie-Hélène Blanchet, «Georges Gennadios Scholarios a-t-il été trois fois patriarche de Constantinople?», *Byzantion* 71 (2001), 70-71, ὑποστήριξε ὅτι ὁ ἀναγραφόμενος στὸ σημεῖωμα «Σωφρόνιος» εἶναι ὁ τρίτος μετὰ τὴν Ἄλωση πατριάρχης. Θεώρησε ὡστόσο ὅτι ἡ πατριαρχία του διήρκεσε ὡς τὸν Αὐγούστο τοῦ 1464.

μετά τὸν θάνατο τοῦ Ἀγαλλιανοῦ.¹¹ Εἶναι πρόδηλο πὼς ἦταν προσθήκες ἀπὸ ἕναν μεταγενέστερο κτήτορα τοῦ χειρογράφου. Πάντως, χάρις στὴν εὐσυνειδησία καὶ τῇ φιλολογικῇ ἐγρήγορση τοῦ Καρατζᾶ, γνωστὴ καὶ ἀπὸ ἄλλες περιπτώσεις,¹² ἔχουμε ἕνα σοβαρὸ τεκμήριο γιὰ τὸ σημεῖο ὅπου ἔφτανε ἡ ἀναγραφὴ τοῦ Ἀγαλλιανοῦ. Ἄς δοῦμε ὅμως τώρα ὁλόκληρο τὸ σχετικὸ τμῆμα ἀπὸ τὸ χειρόγραφο Καρατζᾶ μαζὶ μὲ τὴ σημείωσή του.¹³

† Μετὰ δὲ τὴν Ἀλωσιν Κωνσταντινουπόλεως.

α^{ος} Γεννάδιος ὁ Σχολάριος· χρόνους β' ἡμισυ, καὶ παρητήσατο.

β^{ος} Ἰσιδώρος ὁ ἀπὸ Ξανθοπούλων, ἔτη ζ', μῆνες β' ἡμισυ.

γ^{ος} Σωφρόνιος ὁ Συρόπουλος· χρόνον α' ἡμισυ, καὶ ἐξεβλήθη.

δ^{ος} Ἰωάσαφ ὁ Κόκκας (ἕως ὧδε ὁ κατάλογος).

Τὰ ἄλλα ἀντίγραφα ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ χειρόγραφο τοῦ Ἀγαλλιανοῦ παραδίδουν περισσότερα ὀνόματα πατριαρχῶν, καθὼς κάθε νέο χειρόγραφο δὲν δημιουργεῖται μόνο γιὰ νὰ ἀπομνημονεύσει ὅ,τι περιεῖχε ἕνα ἄλλο ἁπλῶς, προκειμένου νὰ γίνῃ χρηστικὸ στὸν νέο του κτήτορα, ἔχει ἀνάγκη γιὰ «ἐκσυγχρονισμό» κάποιων τμημάτων του, καὶ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἦταν συνήθως ὁ κατάλογος τῶν πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως. Συμπέρασμα: σὲ ὅλα τὰ χειρόγραφα ποὺ ἀντιγράφουν τὸν κατάλογο τοῦ Ἀγαλλιανοῦ ὑπάρχουν προσθήκες μὲ ὀνόματα πατριαρχῶν, ἁπλῶς μόνο τὸ χειρόγραφο τοῦ Καρατζᾶ μᾶς δίνει τὴ δυνατότητα νὰ ἐντοπίσουμε τὸ σημεῖο στὸ ὁποῖο ὁ Ἀγαλλιανὸς σταμάτησε τὴν ἀναγραφὴ του.

Δύο ἀκόμα στοιχεῖα πρέπει νὰ ἀξιοποιήσουμε προκειμένου νὰ ἀπαντήσουμε στὸ ἐρώτημα ποὺ θέσαμε. Πρῶτα τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἀναφέρεται ἡ χρονικὴ διάρκεια τῆς πατριαρχίας τοῦ Ἰωάσαφ Κόκκα, καὶ ἔπειτα ὅτι δὲν ἀναφέρεται ρητὰ ἡ δεύτερη πατριαρχία τοῦ Γενναδίου. Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ τελευταῖο.

Γίνεται δεκτὸ πὼς ὁ Γεννάδιος ἀνέβηκε τρεῖς φορές στὸν πατριαρχικὸ

11. Σύμφωνα μὲ τὸν Πατρινέλη, ὁ Ἀγαλλιανὸς πρέπει νὰ πέθανε πρὶν ἀπὸ τὴν 10η Ὀκτωβρίου 1474 (Ὁ Θεόδωρος Ἀγαλλιανός..., ὁ.π., σ. 42).

12. Γιὰ τὶς φιλολογικὲς ἀρετὲς τοῦ Νικολάου Καρατζᾶ βλ. ὅσα ἀναφέρει ὁ Χ. Γ. Πατρινέλης, «Πατριαρχικὰ γράμματα καὶ ἄλλα ἔγγραφα καὶ σημειώματα τοῦ ιε'-ιη' αἰῶνος ἐκ τοῦ κώδικος τοῦ Ἱεράκος (Ἑθν. Βιβλιοθ. Ἑλλ. 1474)», *Ἐπετηρὶς τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἀρχείου* 12 (1962), 143-144.

13. Παραδίδεται στὸ verso τοῦ φ. 322 τοῦ χειρογράφου ποὺ βρίσκεται στὸ Πανεπιστήμιο Ἰωαννίνων (βλ. σημ. 7).

θρόνο:¹⁴ ή πρώτη πατριαρχία του άρχισε την 6η Ίανουαρίου του 1454 και ή τρίτη, «άνοδος βίαιος» όπως ό ίδιος τη χαρακτηρίζει, είχε ήδη πραγ-
ματοποιηθεί τον Αύγουστο του 1464.¹⁵

Γιά τη δεύτερη πατριαρχία του δέν έχουμε ρητή μνεία. Γίνεται όμως δεκτό πώς θα πρέπει νά έγινε μετά τό τέλος της πατριαρχίας του τρίτου πατριάρχη και πριν από την άνοδο του τέταρτου. Μετά δηλαδή τον Σεπτεμβριο του 1463, που κατά τον Άγαλλιανό «έξεβλήθη» ό Σωφρόνιος από τό Πατριαρχείο, και πριν από τον Ίωάσαφ Κόκκα, τον όποιο και ό Άγαλλιανός αναγνωρίζει ως τέταρτο πατριάρχη.

Όταν λοιπόν ό Άγαλλιανός αναγράφει τον Ίωάσαφ Κόκκα ως τέταρτο πατριάρχη, ή δεύτερη ολιγόμηνη πατριαρχία του Γενναδίου είχε ολοκληρωθεί. Γιατί δέν την αναφέρει; Νομίζω πώς δέν την αναφέρει ρητά αλλά αύξάνει τον χρόνο της πατριαρχίας του Γενναδίου· σημειώνει πώς πατριάρχευσε «χρόνους δύο ήμισυ», συνυπολογίζει δηλαδή τον χρόνο και των δύο πατριαρχιών του συνολικά.¹⁶

Οί διαπιστώσεις αυτές μās επιτρέπουν νομίζω νά υποθέσουμε πώς ό Άγαλλιανός κατέγραψε αναδρομικά στο χειρόγραφο του τούς τέσσερις

14. Πρώτος έθεσε τό θέμα ό Άθ. Παπαδόπουλος-Κεραμεύς, «Έρευναι περί χρονίας τε και πράξεων των από της Άλώσεως μέχρι έτους 1639 οίκουμενικών πατριαρχών», *Νέα Ημέρα* (Τεργέστης) φ. 1856 του 1916. Έχει όμως υποστηριχθεί και ή άποψη πώς ή πατριαρχία του Γενναδίου ήταν μία και μόνη· την πρότεινε ό Θεόδωρος Ζήσης, *Γεννάδιος Β΄ Σχολάριος. Βίος, συγγράμματα, διδασκαλία*, Θεσσαλονίκη 1980, και ύστερα από είκοσι χρόνια υποστηρίχτηκε και πάλι από τη Marie-Hélène Blanchet, «Georges Gennadios Scholarios...», ό.π., σ. 60-72.

15. Βλ. άμέσως πιο κάτω στο κείμενο την παραπομπή στις πηγές που παραδίδουν αυτή την πληροφορία.

16. Η άλλη υπόθεση, μήπως ό Άγαλλιανός υπολογίζει τό διάστημα της πατριαρχίας του Γενναδίου από τότε που ή όθωμανική πολιτική έξουσία είχε δώσει τη συγκατάθεσή της νά εκλεγεί ένας νέος πατριάρχης στην άλωμένη Κωνσταντινούπολη, χωρίς όμως νά έχουν γίνει ακόμα και όσα τό βυζαντινό εκκλησιαστικό δίκαιο προϋπέθετε, είναι ελάχιστα πειστική. Ουμίζω πώς ό Άγαλλιανός στους «Λόγους» του αγωνίζεται νά αποδείξει πώς ή άνοδος του Γενναδίου έγινε όχι μόνο με όσα τό βυζαντινό τυπικό απαιτούσε, αλλά και πώς ή συνάντηση του Πορθητή για την επαναλειτουργία του Πατριαρχείου δέν ήταν δική του έμπνευση αλλά τό αποτέλεσμα της πρόνοι-
ας του Θεού των χριστιανών για την εκκλησία του. Για τον χρόνο που ό Πορθητής πήρε τη σχετική άπόφαση βλ. Έλισάβετ Α. Ζαχαριάδου, *Δέκα τουρκικά έγγραφα για την Μεγάλη Έκκλησία (1483-1567)*, Άθήνα 1996, σ. 46· όσον άφορά τις άπόψεις του Άγαλλιανού βλ. τά σχετικά χωρία στους «Λόγους» του, στ. 259-261 στη σ. 98 της έκδοσης Πατρινέλη.

μετά την Άλωση πατριάρχες και πώς ή καταγραφή έγινε ύστερα από την άνοδο του Ίωάσαφ Κόκκα και πριν ακόμα λήξει ή πατριαρχία του· διαφορετικά θα είχε σημειώσει και τόν χρόνο που ολοκληρώθηκε ή θητεία και του τέταρτου πατριάρχη.

V

Πότε άραγε τέλειωσε ή θητεία του τέταρτου πατριάρχη; Δεν έχουμε ρητή πληροφορία· έχουμε όμως μία έμμεση ένδειξη.

Στό κείμενο του λόγου του Γενναδίου Σχολαρίου («Επί τη μεταστάσει τής υπεραγίας δεσποίνης ήμῶν Θεοτόκου», που παραδίδεται και από το αυτόγραφο χειρόγραφο του τό όποιο βρίσκεται σήμερα στην Έθνικη Βιβλιοθήκη τής Γαλλίας με τόν ταξινομικό αριθμό Paris. gr. 1289, υπάρχει τό ακόλουθο (αυτόγραφο) σημείωμα: «έγράφη έν τη μονή τής Παμμακαρίστ[ου], (και) άνεγνώσθη έν τη έορτῇ τής Κοιμήσ[ε](ως), έν τη τρίτῃ ήμ(ῶν) άνόδω βιαίῳ εκεί τελειουμένης ίνδικτιῶνος ιβ´ έν έτει οβ´». ¹⁷

Ό Γεννάδιος σαφώς έννοεί πώς την 15η Αύγούστου του 1464 βρισκόταν ήδη στό Πατριαρχείο, όπου έπ' ευκαιρία τής έορτῆς τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου εκφώνησε τόν παραπάνω λόγο. Κατά συνέπεια ή θητεία του προηγούμενου πατριάρχη έληξε πριν από την ήμερομηνία αυτή. Η θητεία δηλαδή του Ίωάσαφ Κόκκα, ή όποία άρχισε μετά τη δεύτερη και σύντομη παρουσία του Γενναδίου στον πατριαρχικό θρόνο, έληξε τό άργότερο στο πρώτο δεκαπενθήμερο του Αύγούστου του 1464, αφού στις 15 του ίδιου μήνα ό Γεννάδιος βρίσκεται και πάλι στό Πατριαρχείο.

VI

Θυμίζω πώς ένα από τά στοιχεΐα που έκαναν τόν Πατρινέλη νά προτείνει τόν Σωφρόνιο ως τόν τέταρτο μετά την Άλωση πατριάρχη ήταν και ένα γράμμα που φέρεται νά έξέδωσε ό Σωφρόνιος τόν Αύγουστο του 1464. ¹⁸

17. Το σημείωμα έχει δημοσιευτεί στον πρώτο τόμο τών «Απάντων» του Σχολαρίου (τ. 1, Παρίσι 1928, σ. XXI) και γνώρισε μιá νεότερη έκδοση από τόν Μιχ. Κακοῦρο στο «Προοιμιακό Δοκίμιο» τό όποιο προτάσσεται στη φωτομηχανική επανέκδοση του πρώτου τόμου τών «Απάντων» του Γενναδίου, Άθήνα 2010, σ. 109*. Άντιγράφω έδῶ τό κείμενο που δίνει ή τελευταία αυτή έκδοση.

18. «Η μόνη... άσφαλής είδησις περί του χρόνου τής πατριαρχείας του Σωφρονίου είναι ότι οὔτος ήτο ήδη πατριάρχης τόν Αύγουστον του 1464 [όπως συνάγεται εκ

Τὸ περιεχόμενο τοῦ πατριαρχικοῦ αὐτοῦ γράμματος ἦταν ἡ γνωμοδότηση τοῦ πατριάρχου ὅτι ἕνας σταυρὸς ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν τελευταῖο αὐτοκράτορα τῆς Τραπεζοῦντος, κειμήλιο τὸ ὁποῖο ὁ τότε κάτοχός του Γεώργιος Πόλος ἀγόρασε ἀπὸ τὸν ἀρχίατρο τοῦ σουλτάνου («Ίάκωβος»), εἶναι γνήσιος.

Τὸ πρωτότυπο τοῦ γράμματος δὲν σώζεται ἀλλὰ τὸ κείμενό του τὸ γνωρίζουμε ἀπὸ ἕνα ἀντίγραφο ποὺ βρίσκεται στὴ Βιβλιοθήκη τῆς Βιέννης. Ἀπὸ τὸ ἀντίγραφο αὐτὸ δημοσιεύτηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν 18ο αἰώνα,¹⁹ γνώρισε δύο ἀναδημοσιεύσεις τὸν 19ο²⁰ καὶ μία στὸ πρῶτο μισό τοῦ 20οῦ,²¹ χωρὶς κανεὶς νὰ θέσει θέμα γιὰ τὴν ἀuthenticότητα τοῦ τεκμηρίου.

Τέτοιο θέμα ἔθεσε ὁ Vitalien Laurent τὸ 1968, δύο χρόνια μετὰ τὴ δημοσίευση τῆς μελέτης τοῦ Πατρινέλη, καὶ ὑποστήριξε πῶς αὐτὸ τὸ πατριαρχικὸ γράμμα, τὸ προσγραφόμενο στὸν Σωφρόνιο, ὅχι μόνον εἶναι πλαστὸ ἀλλὰ καὶ τὸ πρόσωπο ποὺ φέρεται νὰ εὐεργετῆται ἀπὸ αὐτὸ εἶναι ἄγνωστο στὴ βυζαντινὴ προσωπογραφία.²² Θέμα ὡστόσο γιὰ τὴ χρονολογία ποὺ φέρει τὸ ἔγγραφο δὲν ἔθεσε· σὲ μελέτη του μάλιστα δημοσιευμένη τὴν ἴδια χρονιά σχετικὴ μὲ τὴ διαδοχὴ τῶν πρώτων μετὰ τὴν Ἄλωση πατριαρχῶν, καταλήγει στὸ ἴδιο συμπέρασμα μὲ τὸν Πατρινέλη, μολοντί ἀντλεῖ στοιχεῖα ἀπὸ διαφορετικὲς πηγές: τρίτος μετὰ τὴν Ἄλωση πατριάρχης ἦταν ὁ Ἰωάσαφ Κόκκας καὶ τέταρτος ὁ Σωφρόνιος.²³

πατριαρχικοῦ γράμματος τοῦ Σωφρονίου χρονολογουμένου ἀπὸ Αὐγούστου 1464, ἰνδικτιῶνος ιβ´.]), Ὁ Θεόδωρος Ἀγαλλιανὸς..., ὁ.π., σ. 65 καὶ σημ. 326.

19. P. J. Lambacher, *Dissertatio Epistola, Bibliotheca antiqua Vindobonensis Civica...*, τ. 2, Βιέννη 1750, σ. 27-29. Τὴν δημοσίευση ἐπιμελήθηκε ὁ Brichierius Columbus.

20. Κωνσταντῖνος Σάθας, *Μεσαιωνικὴ Βιβλιοθήκη*, τ. 3, Βενετία 1872, σ. ρα´-ργ´ καὶ Τρύφων Εὐαγγελίδης, *Ἱστορία τῆς Ποντιακῆς Τραπεζοῦντος ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ´ ἡμᾶς (756 π.Χ.-1897 μ.Χ.)*, Ὁδησὸς 1898, σ. 168-169.

21. Χρῶσανθος Τραπεζοῦντος, *Ἡ Ἐκκλησία Τραπεζοῦντος*, Ἀθήνα 1936, σ. 523-524.

22. «Les faux de la diplomatie patriarcale. La lettre de Sophrone Ier en faveur de l'archonte Georges Pôlos (août 1464)», *Revue des Études Byzantines* 26 (1968), 265-278.

23. «Les premiers patriarches de Constantinople sous la domination turque (1454-1476). Succession et chronologie d'après un catalogue inédit», *Revue des Études Byzantines* 26 (1968), 229-263. Κατὰ τὸν Laurent ἡ πατριαρχία τοῦ Σωφρονίου ἐληξζε περὶ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1464 (σ. 250).

Ἡ ὑπόθεση ὥστόσο τοῦ Laurent γιὰ τὴν πλαστότητα τοῦ ἐγγράφου εἶχε κάποιο κενὸ καθὼς, σύμφωνα μὲ τὶς ἔρευνές του, δὲν ὑπῆρχε κάποιος ἄμεσα εὐνοούμενος ἀπὸ τὸ πλαστὸ αὐτὸ γράμμα, ἀφοῦ τὸ πρόσωπο ποὺ ἀναφερόταν δὲν ἦταν γνωστὸ στὴ βυζαντινὴ προσωπογραφία.²⁴ «Κάποιο κενὸ» διότι, ὅπως μᾶς ἔχει δείξει ἡ μακρὰ ἱστορία τῶν πλαστῶν, κατασκευάζονται ὅταν ἔχουν κάποιον ἀποδέκτη καὶ κάποιον συγκεκριμένο σκοπὸ νὰ ὑπηρετήσουν. Ἡ ὑπόθεση λοιπὸν γιὰ τὴ δημιουργία ἐνὸς πλαστοῦ, στὸ ὁποῖο ἀναφερόταν τὸ ὄνομα ἐνὸς ἀνύπαρκτου προσώπου, εἶχε κάποιο λογικὸ κενὸ στὴν σύλληψη, στὴν κατασκευή του.

Νεότερες ὥστόσο ἔρευνες ἔδειξαν πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ εὐνοεῖτο, ὁ Γεώργιος Πόλος, ἦταν πρόσωπο ὑπαρκτό,²⁵ ἕνα στοιχεῖο τὸ ὁποῖο, σύμφωνα μὲ τὴν ἄποψη ποὺ ἀναπτύξαμε ἀμέσως πρὶν, ἐνισχύει τὴν ὑπόθεση τῆς πλαστότητας τοῦ κειμένου.

Ὅπως ὅμως καὶ νὰ ἔχουν τὰ πράγματα ὡς πρὸς τὴ γνησιότητα τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγγράφου, ὁ φερόμενος πατριάρχης ποὺ τὸ χορήγησε, ὁ Σωφρόνιος, δὲν βρισκόταν στὸν πατριαρχικὸ θρόνο τὸν Αὐγούστο τοῦ 1464: εἶχε «ἐκβληθεῖ», σύμφωνα μὲ τὸν Ἀγαλλιανό, ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ προηγούμενου χρόνου.

Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ὁ Σωφρόνιος εἶναι ὁ πρῶτος πατριάρχης ποὺ δὲν φέρεται νὰ ἀποχωρεῖ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο λόγῳ παραιτήσεως, ὅπως ὁ Γεννάδιος, οὔτε λόγῳ θανάτου, ὅπως ὁ Ἰσίδωρος, ἀλλὰ ἐπειδὴ «ἐξεβλήθη». Δὲν γνωρίζουμε δυστυχῶς ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἀπομακρύνσεώς του οὔτε ποῦ ἀποσύρθηκε μετὰ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1463· μπορούμε ὅμως νὰ πιθανολογήσουμε, ἀντλώντας στοιχεῖα ἀπὸ παρόμοια περιστατικὰ ποὺ συνέβησαν τὰ ἐπόμενα χρόνια στὸ Πατριαρχεῖο, πὼς ἀπομακρύνθηκε καὶ ἀπὸ

24. «Les faux...», ὁ.π., σ. 265 σημ. 1: «La prosopographie byzantine ne connaît, autant que je sache, aucun personnage historique de ce nom».

25. Ἀναφέρομαι στὶς ἔρευνες τοῦ Thierry Ganchou, τῶν ὁποίων τὰ πρῶτα συμπεράσματα ἀνακοίνωσε στὸ τρίτο Σεμινάριο Ἑργασίας ποὺ εἶχε διοργανώσει στὴ Βενετία τὸ 2004 τὸ Ἑλληνικὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Βενετίας καὶ ἡ École des Hautes Études en Sciences Sociales τοῦ Παρισιῦ μὲ θέμα «Πρωτότυπα, ἴσα, ἀντίγραφα, μεταφρασμένα ἔγγραφα, γνήσια καὶ πλαστά: νέα παραδείγματα», καθὼς καὶ στὴν Ἐπιστημονικὴ Συνάντηση (Journée d'études) ποὺ διοργανώθηκε στὴ Ρουέν τὸ 2007 μὲ θέμα «Stratégies familiales dans le monde gréco-latin des XIIIe-XVe siècles»: βλ. τὴν μελέτη του «La *Fraterna Societas* des crétois Nikolaos et Géorgios Pólos (Polo), entre Constantinople et Moncastro: affaires, dévotion et humanisme», *Θησαυροίσματα* 39/40 (2009/2010), 111-228 (ὁ τόμος κυκλοφόρησε μετὰ τὸν Ἰούνιο τοῦ 2011).

τὴν Κωνσταντινούπολη, ὅταν ἡ σύνοδος ἢ πιθανότατα ἡ Πύλη τὸν ἀνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψει τὸν πατριαρχικὸ θρόνο. Ἄς σημειωθεῖ πὺς ἀκόμα καὶ τὸν Γεννάδιο, ποὺ παραιτήθηκε οἰκειοθελῶς, λίγο χρόνο ἀργότερα τὸν βρίσκουμε στὸ Ἅγιο Ὅρος καὶ μετὰ στὶς Σέρρες. Μὲ ἄλλα λόγια, εἶναι πολὺ πιθανὸ ὁ Σωφρόνιος τὸν Αὐγούστο τοῦ 1464, ποὺ φέρεται νὰ ἐκδίδει καὶ νὰ υπογράφει τὸ γράμμα ὡς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, νὰ μὴ βρισκόταν κὰν στὴν Κωνσταντινούπολη.

Τέλος πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολήσει καὶ μιὰ ἄλλη διάσταση τοῦ ζητήματος ποὺ σχετίζεται μὲ τὸν χρόνο θανάτου τοῦ Σωφρονίου. Γίνεται πλέον ἀποδεκτὸ πὺς ὁ πατριάρχης Σωφρόνιος ἦταν ὁ Σίλβεστρος Συρόπουλος, ὁ ἱστορικὸς τῆς Συνόδου τῆς Φλωρεντίας.²⁶ Εἶχε γεννηθεῖ περὶ τὸ 1400²⁷ καὶ τὴν ἐποχὴ ποὺ «ἐξεβλήθη» ἀπὸ τὸν πατριαρχικὸ θρόνο—καὶ ὑποχρεώθηκε πιθανότατα νὰ ἀπομακρυνθεῖ καὶ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη— ἦταν 63 ἐτῶν, σχετικὰ μεγάλῃς ἡλικίας γιὰ τὰ δεδομένα τῆς ἐποχῆς. Ἴσως λοιπὸν τὸ 1464 ποὺ κατασκευάζεται τὸ πλαστὸ νὰ μὴ ζοῦσε, ὅποτε ὅ,τι καὶ νὰ ἔγραφε ὁ δημιουργὸς τοῦ πλαστοῦ ὑπηρετοῦσε τὸν σκοπὸ του, χωρὶς καμιά συνέπεια γιὰ κανέναν, διότι ἦταν ἐπικίνδυνον καὶ ἴσως ἀδιανόητο πατριάρχης ἐν ἐνεργείᾳ ποὺ ζοῦσε στὴν ὑπὸ ὀθωμανικὴ κυριαρχία Κωνσταντινούπολη νὰ ἀναφέρει στὸ προοίμιο τοῦ γράμματός του πὺς μετὰ τὴν Ἀλωση «πολλὰ τῶν ἱερῶν πραγμάτων τῆς πίστεως [τῶν χριστιανῶν] ὑπὸ τῶν ἀθέων Τούρκων κατεπατήθησαν ἀναιδῶς» ἢ νὰ ἀφηγεῖται πὺς «κατέσφαξαν [τὸν τελευταῖο αὐτοκράτορα τῆς Τραπεζούντος καὶ τὰ παιδιὰ του] οἱ ἀσεβεῖς».²⁸

26. Γιὰ τίς ἐπιφυλάξεις ποὺ εἶχαν προβληθεῖ βλ. Χ. Γ. Πατρινέλης, *Ὁ Θεόδωρος Ἀγαλλιανός...*, ὁ.π., σ. 65 σημ. 325 καὶ Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος, *Ὁ Ἀερός κῶδιξ* τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στὸ β' μισὸ τοῦ ΙΕ' αἰῶνα. Τὰ μόντα γνωστὰ σπαράγματα, Ἀθήνα 1992, σ. 145-146.

27. Vitalien Laurent, *Les «Mémoires» du Grand Ecclésiarque de l'Eglise de Constantinople, Sylvestre Syropoulos sur le concile de Florence (1438-1430)*, Ρώμη 1971, σ. 5.

28. Χρησιμοποιοῦ τὴν πρόσφατη διπλωματικὴ ἔκδοση τοῦ κειμένου ποὺ δίνεται στὴ μελέτῃ τοῦ Christian Gastgeber, «Ein Bericht zur Eroberung Konstantinopels und Trapezunts. Das Schreiben des Patriarchen Sophronios I. Syropulos von Konstantinopel von August 1464 auf dem Weg nach Buda», *Worlds in change: Church Union and crusading in the fourteenth and fifteenth centuries*, Cluj-Napoca 2009, σ. 317-338. Ὁ Τ. Ganchou ἐξαγγέλλει μελέτῃ (ὁ.π., σ. 175 σημ. 213) μὲ τὸν τίτλο «La lettre encyclique authentique du patriarche de Constantinople Sôphronios Ier en faveur de l'archonte Gêorgios Pôlos (août 1464)», στὴν ὁποία θὰ δώσει τὰ

VII

Ειπώθηκε πώς από το χειρόγραφο του Ἀγαλλιανού ἔγιναν ἀντίγραφα καὶ πώς σὲ τρία ἀπὸ αὐτὰ ἔχει ἀντιγραφεῖ ὁ κατάλογος τῶν μετὰ τὴν Ἄλωση πατριαρχῶν. Τὸ εὐλόγο ἐρώτημα ποὺ τίθεται εἶναι, γιατί δὲν ἀξιοποιήθηκε ὡς τώρα ἡ σχετικὴ μὲ τὸν Σωφρόνιο πληροφορία.

Ἡ ἄμεση ἀπάντηση εἶναι πώς δὲν εἶχε ἐκτιμηθεῖ ὅτι ἡ πληροφορία προέρχεται ἀπὸ τὸν Ἀγαλλιανό, ἓναν σύγχρονο καὶ αὐτόπτη μάρτυρα τῶν πατριαρχικῶν ἐναλλαγῶν. Θεωρήθηκε πώς ἦταν μία ἀπὸ τίς πολλὰς ποὺ σώζονται σὲ ἀνάλογους καταλόγους στοὺς ὁποίους καταγράφονται οἱ πατριάρχες τῆς μεταβυζαντινῆς ἐποχῆς. Ἡ πρώτη ὅμως αὐτὴ ἀπάντηση ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ περαιτέρω ἐπεξεργασία καὶ θεμελίωση.

Δὲν γνωρίζουμε τὴ διαδρομὴ ποὺ ἀκολούθησε τὸ χειρόγραφο τοῦ Ἀγαλλιανοῦ ὥς νὰ φτάσει στὴ βιβλιοθήκη τῆς μητροπόλεως Ἡρακλείας, ὅπου τὸ ἐντοπίζουμε στὸ δεῦτερο μισὸ τοῦ 17ου αἰώνα, οὔτε τὴν περαιτέρω πορεία του. Μποροῦμε ὅμως νὰ ὀρίσουμε δύο ἀκραῖα ὅρια: ἦταν στὰ χέρια τοῦ Ἀγαλλιανοῦ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν μέγας οἰκονόμος τοῦ Πατριαρχείου, ἀφοῦ σὲ δύο σχόλια ποὺ γράφει στὸ χειρόγραφό του ὑπογράφει μὲ αὐτὸ τὸ ὄφφικιο,²⁹ καὶ βρισκόταν ἀκόμα στὸ δεῦτερο μισὸ τοῦ 18ου αἰώνα στὴ βιβλιοθήκη τῆς μητροπόλεως Ἡρακλείας, ἀφοῦ ἐκεῖ τὸ ἐντοπίζει ὁ Νικόλαος Καρατζᾶς καὶ ἀντιγράφει κείμενα ποὺ τὸν ἐνδιαφέρουν.

Ὅταν πάντως τὸν 16ο αἰώνα δημιουργεῖται τὸ πρῶτο γνωστὸ ἀντίγραφό του, ἐκεῖνο ποὺ στὰ τέλη τοῦ 19ου αἰώνα ἐντοπίζεται στὴν ἀθωνικὴ μονὴ Ἰβήρων μὲ τὸν ταξινομικὸ ἀριθμὸ 286, ὁ κατάλογος τῶν μετὰ τὴν Ἄλωση πατριαρχῶν δὲν περιλαμβάνει μόνο τὰ ὀνόματα ποὺ εἶχε σημειώσει ὁ Ἀγαλλιανὸς ἀλλὰ πολὺ περισσότερα, φτάνει ὡς τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἱερεμίου Α΄.³⁰ Δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ ἐκτιμήσουμε πόσα ἀπὸ αὐτὰ εἶχαν ἤδη προστεθεῖ στὸ χειρόγραφο ἀπὸ μεταγενέστερους χρῆστες καὶ πόσα συμπλήρωσε ἐκεῖνος ποὺ ἀποφάσισε νὰ τὸ ἀντιγράψει. Τὴν ἴδια ἐκτίμηση μποροῦμε νὰ κάνουμε καὶ γιὰ τὰ ὀνόματα πατριαρχῶν ποὺ συναντοῦμε

στοιχεῖα ἐκεῖνα ποὺ θὰ ἀποδεικνύουν πὼς τὸ γράμμα τοῦ Σωφρονίου δὲν εἶναι πλαστὸ καὶ θὰ μᾶς δείξει, προφανῶς, ὅτι τὸν Αὐγουστο τοῦ 1464 ὁ Σωφρόνιος βρισκόταν ἐν ζῳῇ καὶ ἦταν ἐν ἐνεργείᾳ πατριάρχης. Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ περιμένουμε τὰ νέα αὐτὰ στοιχεῖα.

29. Βλ. τὰ σχετικὰ στὴ μελέτη μου «Ὁ “Ἀρμενόπουλος” τοῦ Θεόδωρου Ἀγαλλιανοῦ...», ὁ.π., σ. 186-187.

30. Ὁ κατάλογος ὁλοκληρώνεται στὸ verso τοῦ φ. 175 τοῦ χειρογράφου Ἰβήρων 286. Ἀπὸ τὸ τεκμήριο αὐτὸ προσδιορίστηκε καὶ ὁ χρόνος δημιουργίας τοῦ χειρογράφου.

στο αντίγραφο που έγραψε με τὸ χέρι του ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων· στὴν περίπτωση αὐτὴ ἡ ἀναγραφὴ τῶν πατριαρχῶν φτάνει ὡς τὰ χρόνια τοῦ Κυρίλλου Β'.³¹ Τὸ μόνο ἀντίγραφο ποὺ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ σύρουμε μία διαχωριστικὴ γραμμὴ, μολονότι καὶ αὐτὸ περιλαμβάνει περισσότερα ἀπὸ τὸν ἀρχικὸ κατάλογο τοῦ Ἀγαλλιανοῦ, εἶναι τὸ ἀντίγραφο τοῦ Νικολάου Καρατζᾶ, γιὰ τοὺς λόγους ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω.

Ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ ἀντίγραφα ποὺ γνωρίζουμε ὅτι δημιουργήθηκαν, τὸ χειρόγραφο Καρατζᾶ ἔμεινε ἀθησαύριστο ἀπὸ τὴ σύγχρονη ἔρευνα, καθὼς ἐπικράτησε ἡ ἀποψη πὼς κάηκε.³² τὸ χειρόγραφο ποὺ σώζεται στὴ Βιβλιοθήκη τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας πολὺ μικρὴ ἀξιοποίηση εἶχε, καθὼς δὲν ἐντοπίστηκε ἀπὸ τὸν καταλογογράφου ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο Elian, ποὺ τὸ ἀναφέρει,³³ πὼς τὸ τετράδιο τὸ ὁποῖο περιέχει αὐτὲς τὶς πληροφορίες εἶναι αὐτόγραφο τοῦ Δοσιθέου καὶ πὼς ἀντιγράφει ἀπὸ τὸ χειρόγραφο τοῦ Ἀγαλλιανοῦ. Τὸ μόνο, τελικὰ, χειρόγραφο ποὺ πραγματικὰ χρησιμοποιήθηκε ἦταν τὸ ἀθωνικὸ χειρόγραφο Ἰβήρων 286.

Ὅλοι ὅμως ὅσοι τὸ χρησιμοποίησαν, παρασύρθηκαν ἀπὸ τὸ γεγονός πὼς ὁ κατάλογος τῶν πατριαρχῶν φτάνει ὡς τὸν Ἱερεμία Α' καὶ θεώρησαν πὼς πρόκειται γιὰ ἕναν κατάλογο ποὺ συγκροτήθηκε τὸν 16ο αἰώνα,³⁴ γεγονὸς βέβαια ποὺ εἶναι ἐν μέρει ὀρθὸ ἀλλὰ δὲν ἀναδεικνύει τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἀρχικὸς πυρήνας τοῦ καταλόγου, ἐκεῖνος ποὺ ἀφορᾷ τὴν πρώτη μεταβυζαντινὴ περίοδο, καταγράφηκε στὴν πρώτη δεκαετία μετὰ τὴν ἀνασύστασι τοῦ Πατριαρχείου.

Ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ, ὅσο γνωρίζω, χρησιμοποίησαν τὸ ἀθωνικὸ χειρόγραφο ἦταν ὁ Μανουὴλ Γεδεών, ὁ ὁποῖος τοποθετεῖ τὸν χρόνον συγκρότησής του στὰ «πρῶτα τῆς ἐς' ἑκατονταετηρίδος ἔτη»· παράλληλα ὅμως, κα-

31. Ὁ κατάλογος ὁλοκληρώνεται στὸ recto τοῦ φ. 162 τοῦ χειρογράφου ποὺ βρίσκεται σήμερα στὴ Βιβλιοθήκη τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας.

32. Βλ. τὰ σχετικὰ στὴ μελέτη Δ. Γ. Αποστολόπουλος – Π. Δ. Μιχαηλάρης – Μάχη Παῖζη, «Ἐνα περιώνυμο νομικὸ χειρόγραφο...», ὁ.π., σ. 85 ἐπ.

33. Ὁ Alexandru Elian στὴ βιβλιοκρισία του γιὰ τὸ βιβλίον τοῦ Gyula Moravesik, *Byzantinoturcica*, ποὺ δημοσίευσε στὸν τρίτον τόμον τοῦ περιοδικοῦ *Studia et Acta Orientalia* (Βουκουρέστι 1960, σ. 235-242), ἀναφέρεται σὲ αὐτὸ τὸ τμήμα τοῦ χειρογράφου ἀλλὰ θεωρεῖ, λανθασμένα, πὼς εἶναι γραμμένο ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Ἰωάννη Κομνηνοῦ (σ. 237).

34. Μὲ αὐτὴ τὴ λογικὴ χρησιμοποιεῖ τὸν κατάλογο ἀπὸ τὸ ἀθωνικὸ χειρόγραφο καὶ ὁ Χ. Πατρινέλης (*Ὁ Θεόδωρος Ἀγαλλιανός...*, ὁ.π., σ. 65: «Μαρτυρεῖται... ὁ Σωφρόνιος... καὶ εἰς ἕνα τῶν παλαιότερων πατριαρχικῶν καταλόγων, καταρτισθέντα ἐπὶ Ἱερεμίου Α' (1522-1546)»).

θώς δὲν ἀναγνωρίζει τὸ σύμβολο (S) ποὺ δηλώνει τὸν ὄρο «ἡμισυ», ἀναφέρει στὴν ἐκδοσὴ του πὼς ἡ θητεία τοῦ Σωφρονίου διάρκεσε «χρόνον α', καὶ ἐξεβλήθη» ἀντὶ τοῦ ὁρθοῦ «χρόνον α' ἡμισυ, καὶ ἐξεβλήθη».³⁵ Λάθος τὸ ὅποιο ὁ Laurent, ποὺ χρησιμοποιεῖ καὶ αὐτὸς τὸ ἀθωνικὸ χειρόγραφο ἀπὸ μικροταινία, τὸ διόρθωσε· ἀλλὰ καθὼς δὲν ἀναγνώρισε πὼς τὸ χειρόγραφο αὐτὸ παρέδιδε κάτι ἰδιαίτερο, θεώρησε πὼς ἦταν μιὰ ἀναγραφὴ ἡ ὁποία ἔχει σχετική ἀξία, ὅση ἔχουν καὶ ἄλλοι παρόμοιοι σωζόμενοι κατάλογοι, ἀπὸ τὴν ὁποία μποροῦμε νὰ ἐπιλέγουμε κάποια πληροφορία καὶ νὰ ἀποσιωποῦμε κάποια ἄλλη. Γιὰ παράδειγμα, ἀκολουθεῖ κατὰ γράμμα τὰ σχετικὰ μὲ τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ δίνει τὸ ἀθωνικὸ χειρόγραφο γιὰ τὴν πατριαρχία τοῦ Ἰσιδώρου, ἀλλὰ ἐπιλέγει ὡς τρίτο πατριάρχη τὸν Ἰωάσαφ Κόκκα, ὅπως ἀναφέρει μιὰ ἄλλη χειρόγραφη πηγὴ τοῦ τέλους τοῦ 15ου ἢ τῶν ἀρχῶν τοῦ 16ου αἰώνα, καὶ ὅχι τὸν Σωφρόνιο, ποὺ ἀναφέρει ἡ ἴδια πηγὴ τὴν ὁποία χρησιμοποίησε γιὰ νὰ χρονολογήσει τὸ διάστημα τῆς πατριαρχίας τοῦ Ἰσιδώρου.³⁶

Ἄν ὅμως εἶναι ὀρθὰ ὅσα ἀναφέραμε, οἱ τέσσερις πρῶτες ἀναγραφές πρέπει νὰ θεωρήσουμε πὼς ἔχουν ἓνα ἰδιαίτερο ἱστορικὸ βάρος, καθὼς προέρχονται ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπο ποὺ ζοῦσε τὶς ἐξελίξεις ἀπὸ κοντὰ στὴν Κωνσταντινούπολη, τὸν Θεόδωρο Ἀγαλλιανό. Τὸ ζητούμενο ἔτσι γιὰ τὴν ὀρθὴ χρονολόγηση τῆς διαδοχῆς τῶν πρώτων πατριαρχιῶν, θέμα ποὺ ἔχει ἀπασχολήσει ἓνα μεγάλο ἀριθμὸ μελετητῶν καὶ μὲ τὴ λύση τοῦ ὁποίου συναρτῶνται πολλὰ ζητήματα ἀπόδοσης καὶ χρονολόγησης πατριαρχικῶν πράξεων ποὺ δὲν ἀναγράφουν τὸ ὄνομα ἐκείνου ποὺ τὶς ἐξέδωσε, ἀποκτᾷ μέσω μιᾶς πηγῆς ἀποφασιστικῆς σημασίας στέρηση βάσης.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

35. Μανουήλ Γεδεών, «Ἐκ τῆς Ἱστορίας τῶν μητροπόλεων καὶ ἐπισκοπῶν τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου», *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια* 26 (1906), 366 σημ. 1. Τὰ σχετικὰ μὲ τὴ χρονολόγηση τοῦ καταλόγου ποὺ προτείνει ὁ Γεδεών στὴ σ. 367. Τὸ ὅτι ἡ πρώτη πατριαρχία τοῦ Γενναδίου διάρκεσε δύο ἔτη ὁ Μ. Γεδεών τὸ εἶχε ἀναφέρει καὶ στὸ ἔργο του *Πατριαρχικοὶ πίνακες*, Κωνσταντινούπολη 1890, σ. 473 σημ. 703 [β' ἐκδ. Ἀθήνα 1996, σ. 354 σημ. 3], ἀντλώντας τὴν πληροφορία ἀπὸ «κατάλογον [τοῦ Θεοδώρου Ἀγαλλιανοῦ]». Γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Ἀγαλλιανοῦ, ποὺ θεωρεῖται πὼς ἔχει χαθεῖ ἢ λανθάνει, βλ. ὅσα στοιχεῖα ἔχει συγκεντρώσει ὁ Χ. Γ. Πατρινέλης, *Ὁ Θεόδωρος Ἀγαλλιανός...*, ὁ.π., σ. 51-52· στὸ θέμα αὐτὸ θὰ χρειαστεῖ νὰ ἐπανέλθω.

36. («Les premiers patriarches...», ὁ.π., σ. 245-249. Ἡ ἄλλη πηγὴ ποὺ χρησιμοποίησε εἶναι ὁ φλωρεντινὸς κώδικας Pl. LIX. 13.

Résumé

SÔPHRONIOS SYROPOULOS

Les dates limites du sacerdoce du troisième patriarche après la chute de Constantinople selon le témoignage de Théodoros Agallianos

Théodoros Agallianos, premier grand chartophylax du Patriarcat de Constantinople après la prise de la Ville par les Ottomans, a noté de sa main dans un manuscrit juridique que : (a) le troisième patriarche après la chute de Constantinople fut Sôphronios Syropoulos ; (b) il occupa le trône patriarcal pendant un an et demi ; c) son sacerdoce se termina par une révocation : «il fut chassé», note-t-il.

Le présent travail explique d'abord la manière dont le texte d'Agallianos nous est parvenu et en examine la validité ; puis il évalue les informations qu'il contient concernant l'ordre des premiers patriarches après la chute de Constantinople et la durée du patriarcat de Sôphronios. Selon les dires d'Agallianos, il dut prendre fin à l'automne 1463. Par conséquent, un document patriarcal portant le nom de Sôphronios et prétendument émis en août 1464, non content d'être un faux quant à son contenu, comme on l'a déjà soutenu, porte en outre une date qui ne correspond pas au laps de temps où Sôphronios fut patriarche.